

Underbilag 3 til Bilag 2.

Til Regering og Rigsdag!

Den Del af Landets Underretssagførere, der omfattes af Retsplejelovens § 1031, har bemyndiget undertegnede Udvalg til paa ny at andrage den høje Regering og Rigsdag om Ret for dem til at erholde Beskikkelse som „Landsretssagførere“.

Vi tillader os at vedlægge et Eksemplar af det herom sidst indgivne Andragende af Februar 1928 (optaget som Bilag 16 i den af Folketingets Udvalg den 27. Marts 1928 afgivne Betænkning*), og idet vi henviser til de dør anførte Grunde, skal vi tilføje:

Naar Retsplejeloven henlagde *alle Sager* (over en vis lav Værdi) til Landsretterne som 1ste Instans, medens de hidtil (uden Værdibegrænsning opefter) henhørte under Underretterne — og altsaa under vor Møderet —, var det kun en logisk nødvendig Følge heraf, at der blev givet de da eksisterende Underretssagsførere Mødeadgang for Landsretterne.

Det, vi nu ønsker, er kun en selvfølgelig — og som Tiden har vist paa krævet — Videreførelse af den af Lovgivningsmagten selv fastslaaede Retfærdighedsbetragtning.

Det er *ikke* et Spørgsmaal om vor *Kvalifikation*, thi den har Loven godkendt, og vi tør i øvrigt tro, at Erfaringerne har bekræftet den. — Det er heller *ikke* et Spørgsmaal om *Udvidelse af vor Ret*, thi det, vort Andragende drejer sig om, er *simpelthen* alene Spørgsmaalet om *Adgang til at benytte den til vor lovhjemlede Ret svarende Betegnelse*.

Det er formentlig et i vor hele øvrige Samfundsorden fuldkommen ukendt Fænomen, at en Mand — ligegyldig hvilken Stand eller Stilling han tilhører — ikke er beføjet til at betegne sig som det, han faktisk er.

Ved Retsplejelovens Udfærdigelse var det neppe til at overse, hvorvidt det vilde have eller faa væsentlig praktisk Betydning for Rettens Udøvere at faa tillagt den til Møderetten i og for sig naturligt hørende Betegnelse. — Sagførerne tillod sig ganske vist allerede i 1920 for den høje Lovgivningsmagt at paapege det utvivlsomme heri, men det er dog navnlig Udviklingen i den forløbne Tid, der har givet os Erfaring for, at den manglende Beføjelse i stedse stigende Grad gør den Ret illusorisk, som Lovgivningen har hjemlet os som rimelig, nødvendig og retfærdig.

Der er nemlig — saaledes som Sagførerordningen nu er — *efter* 1919 opstaaet en Række nye Klasser af *Underretssagførere*,

enten saadanne — der vel kan blive Landsretssagførere — men endnu er ganske *unge*, *eller* saadanne, som *ikke har kunnet bestaa Prøven* som Landsretssagførere, *eller* som paa Grund af *manglende Eksamensbetingelser* aldrig kan blive Landsretssagførere.

Men ingen af disse kan møde for Landsretterne, saaledes som Loven hjemler os Adgang til. — Ikke desto mindre maa vi med disse dele den almindelige Betegnelse „Sagførere“ eller „Underretssagførere“ og bliver derved stillet i *en Slags Modsætning* til dem, som i øvrigt har *ganske samme Møderet* som vi, nemlig de, som efter 1919 har erhvervet Bestalling som „Landsretssagførere“, eller som før 1919 havde erhvervet Betegnelsen „Overretssagførere“.

Det har imidlertid vist sig, *at for den store Befolkning er Betegnelsen den eneste praktiske og naturlige Vejledning* ved Bedømmelsen af, hvilke Beføjelser der tilkommer de enkelte Klasser af Sagførere. — Og de Fejltagelser, der er en Følge heraf, er steget og stiger fremdeles — til vor Skade — i samme Grad som Antallet af Landsretssagførere efterhaanden forøges.

*) Se den af nærværende Udvalg til Lovforslagets 2den Behandling afgivne Betænkning, Bilag 18.